

Axelina – kvinnan, som fyra gånger fick Silverstjärneorden

Jag känner en stor tacksamhet till alla dem som gått före. Jag tackar Gud för att det har funnits människor, som bitt för mig och välsignat mig. Jag tror att det som står i den 17:e psalmen är sant: *”Men dina skyddslingar mättar du, deras barn får vad de behöver och lämnar kvar åt sina barn...”* (Ps 17:14) och jag är övertygad om att den välsignelse som jag idag får leva i, är en uppfyllelse av deras förböner.

Jag ska här lämna några glimtar från min bakgrund och berätta om Axelina Håkansson från Ramdala i Blekinge som var min mormor. Jag har skrivit om henne i ”Dagboken” i andakten för den 6 januari. Där skriver jag:

Min mormor Axelina, som jag själv aldrig träffat, hade sju barn. Flera av barnen emigrerade till USA i början av seklet, och jag har haft privilegiet att få läsa en del av skriftväxlingen som korsade Atlanten den gången. Mormor skrev att det behövdes pengar här hemma, och emigranterna sände ständigt hem en del av sin inkomst. När hennes söner varit i USA i fem eller sex år, skriver hon till dem att huset behöver målas om, och att hon längtar efter dem och hoppas att de snart ska komma hem. Det var bekymmersamt för mormor.

Strax efteråt skriver en av mina morbröder att han fått ”kallelsen” till frälsningsofficer. Han ska stanna i USA och gå på officersskolan, Han skriver om sin överlåtelse till Gud, att ”han inte längre äger sig själv, allt tillhör Gud”. Han skriver att han var helt tillfredställd nu då han lagt allt i Guds hand. Jag tänker: Stackars Axelina! Nu skulle det dröja ytterligare åtta år innan han kunde komma hem till Sverige igen. Men Axelina skriver tillbaka till sin son: ”Må Gud hjälpa och leda dig så att du får bli till stor välsignelse. En gång när vi höll på att förlora dig, bad jag att mina barn skulle få leva och bli till välsignelse. Nu tackar jag Gud och beder för dig.”

Och Gud hjälpte Axelina. Och hennes barn och barnbarn blev välsignade, och jag är ett av dem, och jag får leva i uppfyllelsen av hennes välsignelsebön.

Fyra av Axelinas barn blev frälsningsofficerare, tre i Sverige och en i USA. Det var Hertie Håkansson, Erik Håkansson, Gunnar Hawkinson och Mirjam Hanson f. Håkansson (min mor).

Familjen kom i kontakt med Frälsningsarmen när de under några år bodde i Bergkvara, där armens lokal låg rätt över gatan.

Jag har förstått att Axelina var en enkel men remarkabel kvinna. När den sista av Axelinas sju barn dog fick vi del av följande brev. Det är ett tackbrev till General Evangeline Booth för de fyra silverstjärnor som Axelina hade fått. Jag har skrivit ut brevet och behållit den stavning och de formuleringar som Axelina själv använt i det handskrivna brevet, som jag bifogar i en zipfil.

Ramdala den 28 Okt. 1934

Kära General Evangeline Booth.

Saligt är det folk, vars Gud Herren är, det folk, som han har utvalt till arvedel åt sig Ps 33:12

Det har jag o mina barn fått erfara. Ja må Gud rikligen välsigna o giva styrka till kropp o själ till att fylla den stora uppgift som blivit eder anförtrodd.

Det är nåd att få tjäna Gud och vara ett föredöme.

Jag får tacka för silverstjärnan o diplom som jag bekommit för över 2 år sedan.

Jag skulle skrivit o tackat med detsamma men till en del på grund av att jag ej kan läsa eller skriva Engelska har det blivit fördröjt.

Gud har varit god emot mig jag har 3 söner o 4 döttrar o de äro alla frälsta o vill tjäna Gud var och en på sitt sätt. 2 söner o 2 döttrar äro Officerare i Frälsningsarmén.

Nyåret 1925 kom min älsta dotter, Hertie in som kadett på Krigsskolan.

Sammar år i Februari reste mina båda yngsta söner till Amerika Olof Gunnar 18 år och Josef Moody 17 år. I augusti månad blev min man sjuk låg till sängs 4 månader dog den 22 December.

Vi hade haft affär o ett trevligt hem fast enkelt, men det hade vi fått lemnat på grund av prisfall o tillbakagång.

Så en vicka efter min mans död begravning var vi så gott som husvilla hade tänkt att hyra en affär, men vår älste son Erik var då Kandidat och skulle in på Krigsskolan först i Januari 1926 han frågade sin far då o sade kanske jag borde stanna hemma o hjälpa mor, men han sade till honom, har Gud kallat dig så måste du gå o Gud skall nog hjälpa mor. Ja Gud har hjälpt underbart blev ensam med mina 3 yngsta flickor de hade ej slutat skolan jag fick komma hem o bo hos min gamla mor. Jag var då alldeles nedbruten. Strax efter jag kom hit blev jag erbjuden att hyra eller köpa en liten affär, men viste ej riktigt huru eller vard jag borde, hade ju inga penningar, men litet efteråt fick jag brev ifrån mina söner i Amerika, med förslag just på att få köpa det stället, de skrev fråga om det är till salu det blir väl lite dyrt, men inte värre än att vi kan fasta det. De hade då kunnat betala sin resa o sändt hem något litet.

Men alla mina vänner tyckte att jag var för svag att taga mig för något, men jag bad Gud om styrka o kraft och han har hjälpt underbart så att nu har barnen o jag ett hem. Vist är det bekymmersamt, ibland ser det så mörkt ut som om det ej vore någon ljusning, men Gud hjälper alltid i tid, men vi vill gerna ha allt i förtid.

I September 1927 reste den älsta av flickorna som var hemma, Astrid, då 17 år till Amerika för att kunna förtjäna litet till att hjälpa till o betala på hemmet. Hon kom då till Hartford där mina söner var Olof Gunnar var soldat o Moody var med i missionsförsamlingen men var ofta med på armén

Astrid blev även soldat där o var med i musiken hade varit Barnsoldat i Strängmusiken hemma i Bergkvara förut

I Juli 1930 fick jag brev ifrån Gunnar att han hade kallelse att gå ut som Officer o lagt in ansökan till Krigsskolan i N.Y. men han hade tänkt på mig o oss här hemma o att han borde sändt hem mera o så ville han gärna varit hemma i Sverige först, men så fick han det ordet. Den som sätter sin hand till plogen o ser sig tillbaka är icke skickad för Guds rike. Luk.9:61-62 Mark 8:24-39 1 Kon 19:20

Jag är glad o tacksam till Gud för att mina barn äro kallade till att helt tjäna Gud. Jag tänkte att det skulle varit Moody i stället för Gunnar, ty Gunnar är mera tillbakadragen men även plikttrogen o Gud hängiven o villig att lyda o göra det som är rätt.

Ja nu är Gunnar Kapten i Cambridge.

Jag hade mina båda yngsta flickor hemma o tänkte att vi skulle hjälpas åt i affären o den yngsta Mirjam var borta för att praktisera för att sedan bättre kunna hjälpa till hemma men kallelsen nådde även henne att gå ut, hon sade jag skulle ju hjälpa till hemma jag sade: har Gud kallat dig så måste du gå ty skall du få behålla frid och välsignelse skall du lyda Guds vilja o så var hon på skolan nu i år och får stanna där som Segeant nu för denna ring som har börjat nu.

Nu har jag endast Karin hemma, men hon tjänar i Missionsförsamlingen som organist o undoms o Juniorledare. Ja Gud leder underbart o det skulle varit en stor glädje för deras far om han fått leva o sett sina böner så rikligt besvarade ty barnen var givna åt Gud. Han var några år i Amerika o var då med i Metodistkyrkan var klassledare, var med på lägermöten i Worcester jag tror åren 1894-1895

Men han fick klart för sig att han skulle hem till Sverige. Var här lokalpredikant o Söndagsskollärare ja han bad till Gud o fick föra många själar till korsets fot där de fick mottaga förlåtelse o fick frid.

Godhet och barmhertighet skall följa oss alla dagar och vi får bo i Herrens hus evinnerligen.

Gud välsigne och bevara

Generalen

Önskar en ringa syster

Axelina Håkansson

Nedtecknat av Rut Baronowsky (f. Hanson)